

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.247/2023/4.

A felpereses:

(felperes neve) ((lalcíme).)

A felperes képviselője:

Dr. Cserjési Éva ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperes:

(alperes neve) ((lalcím))

Az alperes képviselője:

Lakos Ügyvédi Iroda (iroda címe; ügyintéző:

dr. Lakos Tamás ügyvéd)

A per tárgya:

kegyeleti jog megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 4.P.20.127/2022/31.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

felperes, 4.P.20.127/2022/33., 34.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül szállítsa vissza a felek szüleinek hamvait tartalmazó urnákat a (település 1. neve)i (X) úti temetőbe, egyben feljogosítja a felperest, hogy azokat ott az általa 25 évre megváltott temetési helyre helyezze el.

Az alperes által fizetendő elsőfokú részperkölség összegét 200.000 (kétszázezer) forinttra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a peres felek a másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a feleket, hogy személyenként fizessenek meg 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az esedékesség napjáig az állam javára a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára.

Az illetékfizetési kötelezettség az e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A peres felek testvérek. A család Magyarországra költözését követően a felperes és a szülők – (2 szülő neve) – (település 1. neve)en, míg az alperes (település 2. neve)n telepedett le. Édesapjuk 1997-ben, édesanyjuk 2009-ben hunyt el. Hamvaikat az általuk (település 1. neve)en, a (X) úti temetőben megváltott urnahelyen helyezték el.

[2] Édesapjuk urnahelyét a 2008. január 16-tól 2018. december 31-ig terjedő időre a felperes, míg édesanyjukét a 2009. december 8-tól 2019. december 31-ig tartó időszakra az alperes váltotta meg.

[3] A felperes 2019 végén értesült édesapjuk urnahelye bérleti jogának lejártáról, ezért úgy határozott, hogy négy urna befogadására alkalmas sírhelyet készíttet szülei és saját családja számára. Az édesanya urnahelyét illetően nem volt rendelkezési joga, ezért az alperes beleegyezését kérte a hamvak áthelyezéséhez, aki azt ellenezte.

[4] A felperes 2021. január 28-án tájékoztatta a temető üzemeltető céget, hogy édesapja 2018. december 31-én lejárt sírhelyét nem kívánja ismét megváltani, a későbbiekben erről az alperes gondoskodik.

[5] Az alperes 2021. december 9-én nyilatkozott a szülők sírhelyének visszaadásáról, tájékoztatta a temető üzemeltetőjét, hogy ehhez megkérte az érintettek hozzájárulását és tudomásul veszi annak továbbértékesítését. Majd – a felperessel való egyeztetés nélkül – a szülők urnáit a (település 2. neve)i köztemetőben helyezte el.

[6] A szülők által vásárolt urnahelyeket a temető üzemeltetője értékesítette, a felperes pedig 2020. március 2-án négyszemélyes családi urnahelyet váltott a (X) úti temetőben 25 évre.

A kereset és az ellenkérelem

[7] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette kegyeleti jogát és szülei emlékét azzal, hogy urnáikat 2021. december 29-én a vele való előzetes megbeszélés nélkül elvitte a (település 1. neve)i (X) úti temetőből és a (település 2. neve)i köztemetőben helyezte el. Kérte eltüntetni a további jogsértéstől és kötelezni a jogsértést megelőző állapot helyreállítására, a sérelmes helyzet megszüntetésére, ennek keretében az urnák (település 1. neve)i (X) úti temetőbe, a szülők által választott eredeti nyugalóhelyre történő visszaszállítására. Arra az esetre, ha az alperes az urnákat nem szállítja vissza, kérte a feljogosítását, hogy azokat az általa utóbb megváltott temetési helyre helyeztethesse el. Kereseti kérelme kiterjedt az alperes (település 2. neve)i sírnyitáshoz szükséges hozzájáruló nyilatkozatának pótlására is a temetőfenntartó irányába. Ezen felül az alperestől – a magatartásával megvalósított hátrányos eredménnyel okozati összefüggésben – költségterítés címén 500.000 forintot igényelt. Érvétele szerint szülei végakarata az volt, hogy a (település 1. neve)i temetőben nyugodjanak, sírhelyüket maguk váltották meg ott. Állította: a megváltás időtartama, valamint a temetkezési társaság által engedélyezett türelmi idő lejártá után jóhiszeműen hozzájárulását adta, hogy édesapjuk urnabérletét az alperes újítsa meg, aki azonban az urnahelyeket visszaadta, hozzájárult azok tovább értékesítéséhez és a szülők végakarátát semmibe véve önkényesen döntött hamvaik elszállításáról és a (település 2. neve)i temetőben történő elhelyezésükről. Megítélése szerint e magatartása sérti a kegyeleti jogát és az elhunytak emlékét. Kiemelte, a temetési hely felett az rendelkezik, aki megváltotta, több azonos jogállású örökös esetén viszont ez a rendelkezési jog kizárólag együttesen gyakorolható. Az alperes ezt a követelményt megsértve, jogellenesen, a felperes előzetes hozzájárulása nélkül vitte el az urnákat.

[8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Véleménye szerint nem tanúsított kegyeletsértő magatartást, mert előzetesen egyezett a felperessel szülei urnáinak áthelyezéséről a (település 2. neve)i temetőbe. Részletezte a temetőkről és a temetkezésekről szóló 1999. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Temtv.), valamint a végrehajtása tárgyában kiadott 145/1999. (X.1.) Kormányrendelet temetési hely feletti rendelkezési jogra és használati idő meghosszabbítására vonatkozó rendelkezéseit. Hangsúlyozta, a felperes a sírhelybérlet lejártát követő hosszú idő után sem váltotta újra édesapjuk sírhelyét, ezért annak érdekében, hogy hamvai továbbra is méltó helyen nyugodhassanak, sírhelyét újként megváltotta, ezzel szerezte meg a sírhely feletti rendelkezési jogot. Lényegesnek tartotta, hogy a felperes utóbb írásban lemondott a rendelkezési jogáról, amit a temető fenntartójával is közölt. Állította, hogy 2021 őszén – nem ajánlva feladott – levélben kikérte a felperes véleményét és tájékoztatta arról, hogy válaszadás hiányában, élve rendelkezési jogával, az urnákat (település 2. neve)re viteti el. Azt nem vitatta, hogy a felperes kérte, mondjon le édesanyjuk urnasírhelyének rendelkezési jogáról, mert a szülőket az általa váltott családi sírban kívánja eltemettetni, ehhez azonban nem járult hozzá. Okfejtése szerint mivel mindkét sírhely felett rendelkezési jog illette, szabadon dönthetett az urnák elszállításáról és más temetőben történő elhelyezéséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes azzal, hogy a peres felek szüleinek urnáit a (település 1. neve)i (X) úti köztemetőből – a felperessel való előzetes megbeszélés nélkül – 2021. december 29-én a (település 2. neve)i köztemetőbe vitette és helyeztette el, kegyeleti jogot sértett, megsértette a szülei emlékét. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest 100.000 forint részperköltségben marasztalta, egyben a feleket személyenként 18.000 forint elsőfokú eljárási illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

[10] Indokolásában kifejtette, a személyiségi jogok általános polgári jogi védelemben részesülnek, ezért a felperes igénye tekintetében nem a Temtv. és végrehajtási rendelete, hanem a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezései alkalmazandók. Annak kapcsán, hogy az alperes magatartása sértette-e a felperes személyiségi jogát közömbösnek tartotta, jogszerűen rendelkezett-e az urnahellyel. A bírói gyakorlatra utalva kiemelte, a síhelyhasználati jog kegyeleti célt szolgál, annak gyakorlásánál kegyeleti szempontokat kell érvényesíteni, ebből következőleg a sírhelyhasználati jogosultsággal rendelkező személy a síremléket nem távolíthatja el, nem dönthet önkényesen az urnák más temetőbe történő elszállításáról. Lényegesnek ítélte, hogy a sírhelyet a szülők választották és váltották meg, majd haláluk után a sírhelyhasználat meghosszabbításáról a peres felek közösen határoztak. Figyelembe vette, hogy a felperes felvette a kapcsolatot az alperessel, amikor a szülők nyughelyéül családi urnát kívánt választani, és azt, hogy az alperes ez elől indokolás nélkül elzárkózott. Kiemelte, az alperes nem bizonyította, hogy az urnák áthelyezése előtt e szándékáról tájékoztatta a felperest, komoly indok nélkül korábbi, vélt vagy valós sérelmeire alapítottn hozott a kérdésben a szülei akaratával ellentétes döntést. Nem fogadta el azt az alperesi érvelést sem, miszerint amiatt indokolt, hogy a jövőben a felperes utazzon temetőlátogatás céljából, mert a korábbi években ezt neki és a családjának kellett megtennie, ha le akarta róni kegyeletét a szülei sírjánál. Mindezekre tekintettel – a Ptk. 2:51. § a) pontja alapján – a jogsértés tényét megállapította, amelyet megfelelő erkölcsi elégtételnek tekintett a felperest ért jogsérelem ellentételezésére. Nem látott viszont lehetőséget a jogsértést megelőző állapot helyreállítására, mert a szülők eredeti nyughelyéül szolgáló urnahelyeket azóta más bérli, a felperes által megváltott négy személyes urnahelyen történő elhelyezés pedig nem azonos az eredeti állapot helyreállításával. Mellőzte a további jogsértéstől való eltiltásra kötelezést is, miután az alperes újabb kegyeletsértés nélkül további tevőleges magatartás tanúsítására nem kötelezhető. A felperes részbeni pernyertességére tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest a részperköltség fizetésére, ami a felperes utazási költségét foglalta magába.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes annak részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság a már alkalmazott jogkövetkezmény mellett kötelezze az alperest a jogsértés abbahagyására és arra, hogy – a sérelmes helyzet megszüntetése, illetőleg az eredeti állapot helyreállítása körében – 15 napon belül szállítsa vissza az urnákat a (település 1. neve)i (X) úti temetőbe, egyben jogosítsa fel a felperest azoknak az általa 25 évre megváltott temetési helyre történő elhelyezésére. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől. Perköltségigényét a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés alapján 120.000 forintban, ezen felül tárgyalásonként 50.000 forintban jelölte meg.

[12] Kifejtette, szülei kifejezett szándéka az volt, hogy a (település 1. neve)i (X) úti temetőben legyen a végső nyughelyük, ezért fontos, hogy hamvaik visszakerüljenek ide. Miután az eredeti urnahelyük értékesítésre került, azok az általa váltott négy személyes sírhelyben helyezhetők el. Hangsúlyozta, fennáll a lehetősége, hogy az alperes az urnákat továbbviszi (külf.ország neve)be, ahol a családja él, annak ellenére, hogy a sírhelyhasználati jogosultság nem jogosítja fel az urnák önkényes áthelyezésére. Álláspontja szerint az urnák visszaszállítása hozzátartozik a tevőleges elégtételhez, a szülők végakaratainak teljesítéséhez.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelme a fellebbezéssel érintett ítéleti rendelkezések helybenhagyására irányult. Hivatkozása szerint a fellebbezés meg nem engedett keresetváltoztatást tartalmaz, mivel a felperes az elsőfokú eljárásban nem kérte őt a jogsértés

abbahagyására kötelezni. A további jogsértéstől eltiltás elrendelésére azért nem látott lehetőséget, mert az urnák (település 2. neve)i temetőben való elhelyezésével megszűnt a jogsértő helyzet, azok kegyeletteljes környezetbe kerültek. Kérte figyelembe venni, hogy nem áll szándékában az urnákat ismét áthelyezni, ezért a felperes erre vonatkozó kérelme nem teljesíthető. A jogsértést megelőző állapot helyreállítását azért tartotta indokolatlannak, mert a szülők korábbi nyughelyéül szolgáló temetési helyet már másnak adták bérbe, emellett sosem akartak a felperes által vásárolt családi sírboltba temetkezni. Közölte, ahhoz nem járul hozzá, mert az az ő személyiségi jogait sértené, emellett az ilyen tartalmú határozat nem végrehajtható.

[14] Alaptalannak tartotta a felperes perköltségigényét, mert az nincs összhangban a megbízási szerződés tartalmával, az abban szereplő 120.000 forint ügyvédi munkadíjat és tárgyalási jelenléti díjat az első- és másodfokú eljárásra terjesztette elő. Ez egyrészt a további perköltségre nem teszi jogosulttá, másrészt igénye eltúlzott is.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[15] A fellebbezés részben alapos.

[16] A Pp. 7. § (1) bekezdés 12. pontja szerint keresetváltoztatásnak minősül – egyebek mellett – a keresettel érvényesített jog (jogállítást), valamint a kereseti kérelem (petitum) megváltoztatása. Ez magában foglalja egyrészt a korábban előadottaktól való eltérést (módosítást), másfelől a korábbiakhoz képest új elem előadását (kiegészítést). Erre figyelemmel vizsgálni kellett a keresetben érvényesíteni kívánt jogot, az egyes előterjesztett kérelmeket és azt, hogy azokhoz képest a fellebbezés azonos, vagy – részben, illetőleg egészben – eltérő kérelmeket tartalmaz. Ennek azért van jelentősége, mert a Pp. 373. § (1) bekezdése – a (2)-(5) bekezdésben foglalt kivételekkel – tiltja a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során a kereset megváltoztatását. Ennek megfelelően a felperes fellebbezésében csak olyan objektív jogkövetkezmény alkalmazását kérheti, amelyet kereseti kérelme is tartalmazott, azaz amilyen kérelme az elsőfokú eljárásban is volt. Helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a jogsértés abbahagyására irányuló objektív szankció alkalmazására a kereseti kérelem nem terjedt ki, ennek a másodfokú eljárásban való előterjesztése meg nem engedett keresetváltoztatás, ami érdemben nem vizsgálható.

[17] Az ítéltábla előrebocsátja továbbá, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a), b) és d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi. A kegyeleti jog megsértésének megállapítása, ezáltal a jogsértés megtörténte – erre irányuló fellebbezés hiányában – a másodfokú eljárásnak nem tárgya, a felek jogsértés tényét érintő érvei tehát a fellebbezési szakban már nem vizsgálhatók. Kizárólag abban kellett az ítéltáblának állást foglalnia, hogy indokolt-e az alperes eltiltása a további jogsértéstől, kötelezhető-e az urnák visszaszállítására, illetve feljogosítható-e a felperes az urnák általa megváltott urnahelyen történő elhelyezésére.

[18] Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen fejtette ki ítéletében, a Ptk. 2:50. § (1) bekezdése által elismert és védett kegyeleti jog a túlélők személyiségi joga, amely halottjuk emlékének megőrzéséhez fűződik, kifejezi az élőknek az elhunythoz fűződő viszonyát. A kegyelet célja az elhalt emlékének megőrzése és tiszteletben tartása. A kegyeleti jog

megsértése egyfelől a halott emlékének, ezáltal a túlélők iránta érzett tiszteletének, szeretetének megsértésével, másfelől az elhunyt iránti kegyelet kifejezésének akadályozásával, korlátozásával valósulhat meg. A sírhely (urnahely) kegyeleti célt szolgál, ezért használata során is szem előtt kell tartani ezt a rendeltetését. A sírhely feletti rendelkezési jog jogosultja éppen ezért önkényesen nem dönthet úgy, hogy a meghalt személy által választott nyughelyről hamvait máshová szállítja el. A hozzátartozók (adott esetben gyermekek) kegyeleti joga ugyanis közös, függetlenül attól, hogy azt bármelyikük önállóan is gyakorolhatja. Ez azt jelenti: együttműködési kötelezettség terheli őket abban a kérdésben is, hogy a szülők hamvainak elhelyezésére szolgáló sírhellyel hogyan rendelkeznek a temetőfenntartó irányába, annak használati jogát fenntartják vagy megszüntetik.

[19] A Ptk. a kegyeleti jog sérelme esetén a személyiségi jogsértések jogkövetkezményeit biztosítja. A személyiségi jogok megsértéséhez kapcsolódó szankciórendszer objektív és szubjektív jogkövetkezményeket tartalmaz [Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pont, 2:52. §, 2:53. §], közülük a jogsértés jellegétől függően közül párhuzamosan több is alkalmazható a jogsértővel szemben. A bíróság az eset összes körülményének figyelembevételével dönti el, hogy indokolt-e az érvényesíteni kívánt jogkövetkezmény alkalmazása (PJD2016. 20.). A szankciók mindegyikének elsődleges, közös célja a sértett számára nyújtandó elégtétel, emellett a speciális és generális prevenció, azaz a jogsértő és mindenki más visszatartása a jogsértő magatartástól. A jogsértőnek a további jogsértéstől való eltiltása akkor indokolt, ha a jogsértő cselekmény megismétlésétől megalapozottan lehet tartani. Ez a jogkövetkezmény tehát a jövőre nézve zárja ki a jogsértés megvalósítását. A felperes erre irányuló kérelmének indoka szerint alappal tart attól, hogy az alperes a szülei hamvait (külf.ország neve)be, az ott élő rokonaikhoz viszi el. Bizonyítást azonban nem ajánlott fel a felvázolt lehetőség bekövetkezésének valószínűsítésére, olyan peradat pedig nem áll rendelkezésre, ami az álláspontját megalapozottá tenné: a hamvak jelenleg is a (település 2. neve)i temetőben találhatók. Az is a felperesi feltételezés ellen szól, hogy az alperes célja az urnák áthelyezésével a szülők hamvainak a lakóhelyéhez közeli temetőben való elhelyezése volt. Ebből következően a jogsértéstől eltiltás szükségtelen, nem indokolt.

[20] A felperes által alkalmazni kért további jogkövetkezmény, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés d) pontjában szabályozott jogsértést megelőző állapot helyreállítása, illetőleg a jogsértő helyzet megszüntetése szempontjából nyomatékkal értékelendő, hogy a (település 1. neve)i (X) úti temetőben a peres felek szülei életükben maguk váltották meg a sírhelyüket, ezzel egyértelműen kifejezésre juttatva azt a kívánságukat, hogy itt legyen a végső nyughelyük. Erről az alperesnek is tudomása volt, hiszen a hamvak évtizedekig háborítatlanul nyugodtak e temetőben, és a sírhelyek megváltásában az alperes maga is közreműködött, majd mindezek ismeretében szállította el önhatalmúlag az urnákat (település 2. neve)re. Az alperes mint rendelkezésre jogosult azzal a magatartásával, hogy a peres felek közötti korábbi eljárási rendtől eltérve egy idő után a sírhelyeket már nem váltotta meg, és tudomásul vette, hogy a temető üzemeltetője azokat másnak adta használatba, valójában maga idézte elő azt a helyzetet, amely miatt a hamvak az eredeti, a szülők által megváltott helyre már nem helyezhetők vissza. Önkényes eljárása nem felelt meg a hasonló helyzetben általában elvárható magatartási mércének [Ptk. 1:4. § (1) bekezdés], amihez egyfelől hozzátartozik a szülők akaratának tiszteletben tartása, másfelől a testvérrel, a felperessel való előzetes egyeztetés követelménye. Miután a Ptk. 1:4. § (2) bekezdése szerint felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat, az alperes nem védekezhet eredményesen azzal, hogy az igényelt jogkövetkezmény alkalmazásának akadálya a szülők által megváltott urnahelyek „továbbértékesítése”, más részére történt használatba adása. A jogvita eldöntése során annak van lényegi szerepe, hogy a rendelkezésre álló peradatok szerint az volt a szülők végakarata, hogy (település 1. neve)en, ezen belül a (X) úti temetőben nyugodjanak. Az alperes a perben nem tudott bizonyítást felajánlani arra, hogy a szülők ezen életükben

változtatni kívántak és (település 2. neve)n akartak temetkezni. A város és a temető meghatározottsága mellett valójában harmadlagos, hogy éppen az általuk megváltott urnahelyen nyerjenek elhelyezést a hamvaik. Így bár a jogsértést megelőző állapot – az alperes felróható magatartása folytán – már pontosan nem állítható helyre, mégis megszüntethető a jogsértő helyzet az eredeti állapotnak majdnem megfelelően azzal, hogy a hamvak a felperes által megváltott, a periratokhoz csatolt fotók szerint méltó elhelyezést biztosító családi sírboltban lesznek elhelyezve abban a temetőben és főként abban a városban, ahol a szülők maguk is nyugodni akartak haláluk után. Erre figyelemmel az ítéltábla kötelezte az alperest, hogy az urnákat 15 napon belül szállítsa vissza a (település 1. neve)i (X) úti temetőbe azzal, hogy a felperes jogosult azokat az általa megváltott családi sírboltban elhelyezni. A rendelkezés eredményeként az alperes által előidézett jogsértő állapot megszűnik [Ptk. 2:51. § d) pont], ezért a további jogsértő magatartástól való eltiltás [Ptk. 2:51. § b) pont] szükségtelen.

[21] Minden kereseti kérelem, így a sérelmes helyzet megszüntetése esetében is alapkövetelmény, hogy az annak megfelelő ítéleti rendelkezés végrehajtható legyen, tartalma konkrétan és világosan kerüljön meghatározásra. A felperes kereseti kérelme és az ezen alapuló ítéleti rendelkezés e követelménynek megfelel, végrehajtásának jogszabályi akadályai nincsenek, az az alperes önkéntes teljesítésének hiányában végrehajtás útján kikényszeríthető.

[22] Nem osztja az ítéltábla az alperes álláspontját abban, hogy az urnák visszaszállítása és a (település 1. neve)i temetőben történő elhelyezése azáltal sérti a személyiségi jogait, mert a kívüljáról felé a felperes és a szülei közötti közelebbi, bensőségebb kapcsolat létét sugallja. Ez a megállapítás arra a következtetésre vezethetne, hogy már a szülőknek az a magatartása is sértette az alperes személyiségi jogait, hogy maguk is a felperes lakóhelyével azonos település temetőjében kívántak nyugodni, holott döntésük indoka nem a vele fennálló szorosabb érzelmi kapcsolat volt, hanem az, hogy ők is ebben a városban éltek életük utolsó szakaszában. Megjegyzi az ítéltábla, a pernek nem tárgya annak vizsgálata, milyen kapcsolatot ápoltak a szülők a peres felekkel, a kegyeleti jog megsértése jogkövetkezményének alkalmazása körében pedig közömbös a kívüljáról és a családtagok közötti viszony mikénti megítélése.

[23] Nyilvánvaló, hogy az urnák csak egy nyughelyen helyezhetők el, amennyiben az elhunyt arról nem rendelkezik, úgy e jog az örököseit illeti. Több örökös esetén is csak egy nyughely „választható”, a többi örökös nem érvényesíthet személyiségi jogi igényt pusztán azon az alapon, hogy nem az ő lakóhelye szerinti temetőben, vagy az általa választott helyen lesz az elhunyt végső nyughelye. Erre figyelemmel az a körülmény, hogy a peres felek szüleinek hamvait tartalmazó urnák a felperes lakóhelye szerinti temetőben kerülnek elhelyezésre, az alperes személyiségi joga megsértését nem eredményezi.

[24] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta.

[25] A felperes fellebbezésében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint az általa csatolt megbízási szerződés alapján 120.000 forintban kérte a perköltsége megállapítását azzal, hogy ezen felül tárgyalásonként 50.000 forint jelenléti díjra tartott igényt. A másodfokú eljárásra külön költségigényt nem terjesztett elő, kifejezetten erre vonatkozó megállapodást a megbízási szerződés nem tartalmaz és költségjegyzéket sem nyújtott be. A fellebbezésében írtakat úgy kell értelmezni, hogy az ott feltüntetetteken felül további költsége megállapítását nem kéri. Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes részleges pernyertességéhez igazodóan határozta meg jogi képviselőjével kapcsolatban felmerült utazási költségét mint készkiadást. A fellebbezése részben bizonyult megalapozottnak, ezért – az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására figyelemmel – a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján

jogosult a készkiadáson felül a pernyertességével arányban álló ügyvédi munkadíjra is, amelynek összegét az ítéltábla a kifejtett ügyvédi tevékenységet is figyelembe véve 100.000 forintban határozta meg, ezáltal a javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét felemelte.

[26] Miután a felek pernyertessége-pervesztessége a másodfokú eljárásban azonos arányúnak tekinthető, a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján mind a másodfokú perköltségüket, mind a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket egymás között egyenlő arányban kötelesek viselni [Pp. 101. § (1) bekezdés, 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdés, 59. § (1) bekezdés].

[27] Az ítéltábla tájékoztatja a peres feleket, hogy az illetéket a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú számlájára kell megfizetniük, közleményként feltüntetve adóazonosító számukat, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot.

[28] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2023. december 19.

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró